

Ehkä tänä vuonna
olet minun

ELINA AALTONEN

Ehkä tänä vuonna olet minun

Elina Aaltonen

Ehkä tänä vuonna olet minun

© 2021 Elina Aaltonen

Sisuksen taitto: Elina Aaltonen
Kansisuunnittelu: Elina Aaltonen
Kannen kuva: Noora Hasu

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4910-4

**E&O&V: Lupasin, että saatte lukea kirjani sitten
riittävän vanhoina.**

**Laitan yhden kappaleen säästöön teitä
varten.**

1. Luku

Musta vesi horjutti laituria. Aaltojen jyminä oli lähes korvia huumaavaa. Mutta vaikka se vaikutti uhkaavalta, oli se turvapaikka. Vesi piilotti kyyneleet, pauhu peitti nyyhkyäykset. Ja kuten niin monesti ennenkin, siellä hän nytkin oli.

Linnea painoi veden viilentämän kämmenensä kuuvottavalle poskelleen, jonka iho punoitti jo uhkaavasti. Päätä särki, mutta ei pelkästään siihen kohdistuneen iskun vuoksi, vaan myös järkytyksestä. Hän veti polvensa alleen ja kietoi käsivartensa suojelevasti niiden ympärille. Oli lähes mahdotonta uskoa sitä, mitä hetki sitten oli tapahtunut.

Linnea huokaisi syvään ja ravisti pitkät, kultaiset hiussuortuvat kasvoiltaan. Ne tarttuivat ikävästi itkun läikittämään, tahmaiseen ihoon ja kutittivat ohimoita. Olo oli kurja. Häntä sattui. Fyysinen kipu oli kuitenkin pienin hänen murheistaan, sillä henkisesti hän kävi juuri pohjalla. Tämä kaikki oli uutta hänelle; häntä ei oltu koskaan ennen lyöty.

Vaalea farmariauto odotti pihatiellä käynnissä. Pala nousi kurkkuun. Ilmassa leijui sakeana jännittynyt lähdön tunnelma. Lähdön, jota hän oli odottanut viime aikoina, mutta jonka koittaessa hän ei ollut lainkaan varma, oliko sittenkään siihen valmis. Hänellä ei

kuitenkaan olisi vaihtoehtoja, sillä jos hän ei nousisi auton kyytiin vapaaehtoisesti, hänet vietäisiin vastoin tahtoaan.

Pikkusisko Maija oli haettu jo tunti sitten. Linnea oli halannut sisartaan pitkään ja lohduttanut äitiään, joka oli romahtanut valkoiselle pihakiveykselle surun murta-
mana. Äiti oli itkenyt katkerasti, mutta hänen omat silmänsä olivat pysyneet kuivina. Hän oli katsellut arvioivasti edessään kyyhöttävää keski-ikäistä naista. Naista, joka oli antanut kaiken tapahtua. Naista, joka ei ollut kyllin vahva taistellakseen lastensa puolesta. Naista, joka oli valinnut aviomiehensä tyttäriensä sijaan.

Laituri keinahteli rytmikkäästi aaltojen voimasta. Linnea paneutui makuulleen karheille lankuille ja sulki silmänsä. Hän sulki silmänsä, kuten oli tehnyt jo kaksi vuotta. Mutta jos totta puhutaan, kyllä hän oli tiennyt, mitä hänen vanhempiansa välillä tapahtui. Äiti oli toistuvasti jäänyt kiinni mustelmiensa peittelystä ja haavojensa paikkailusta, vaikkei ollutkaan tunnustanut mitään. Hän oli aina selittänyt kaiken parhain päin, todennäköisesti myös itselleen.

Linnea ei ollut uskaltanut puuttua asiaan, ja niin se oli päässyt jatkumaan. Lapsiinsa isä ei ollut ikinä kajonnut väkivaltaisesti, ei ennen tätä päivää. Tänäpäin Linnea oli noussut äitinsä rinnalle ja saanut tuntea humalaisen miehen raivon.

Linnea havahtui mietteistään kuullessaan auton oven kolahtavan. Oliko jo lähdettävä? Poliisit olivat vieneet

isän mukanaan, mutta hän tulisi takaisin, eikä lasten olisi silloin turvallista olla kotona.

Niin, isä oli raivostunut Linnealle, kun hän oli viimeinkin, ensimmäistä kertaa ikinä soittanut hätänumeroon isän pahoinpidellessä äitiä. Alkoholin vaikutuksen alaisena isä ei ollut kyennyt hillitsemään itseään, vaan hän oli huitaissut avokämменellä Linneaa ensin takaraivoon, sitten poskelle. Äiti oli kirkunut hysteerisesti, muttei ollut kyennyt estämään itseään reilusti vahvempaa miestä. Linnea oli paennut ulos odottamaan apua, eikä hänen ollut onneksensa tarvinnut piilotella leikkimökin takana kuin hetken, kun pelastus jo saapui. Samalla saapui myös lastensuojelu, joka teki kiireellisen sijoituksen molemmista tytöistä.

Taivaalle kerääntyi muutamia pilvenhahtuvia antaen hieman suojaa polttavaa elokuun alun aurinkoa vastaan. Edes edellisen päivän pieni sade ei ollut onnistunut viilentämään ilmaa, mutta tuulenviri helpotti pahinta tukahtuutta. Tuuli oli selvästi yltymässä saaden veden aaltoilemaan tummana ja syvänä massana. Illalla saattaisi jo myrskytä ulapalla, mikäli vanhat merkit pitivät paikkansa. Linnea tiesi kuitenkin, että suurin myrsky riehui nyt hänen sisällään.

Hän hengitti raikasta maalaistuulta syvään katsoen omaa järveään, jonka tummassa sylissä hän oli kasvanut. Kurkkua kuristi. Hän tiesi, ettei voisi enää jäädä kotikyläänsä. Kaikesta tutusta oli kuitenkin vaikeaa luopua, ja

hän todella rakasti kotiaan ja perhettään. Hän rakasti pientä Myrskyvaaran kylää, jossa hän oli saanut kokea niin monet kasvamisen virstanpylväät. Niiden muisteleminen teki lähes kipeää.

Laituri keinui Linnean alla. Hän huokaisi syvään nuoren naisen istuutuessa viereensä. Nainen suoristi lyhyet jalkansa ja katsoi Linneaa lempeästi. Yksinäinen lokki kirkui lennellessään heidän yläpuolellaan, kun he istuivat vaitonaisina rinnakkain.

Linnea pyyhki silmänsä kuiviksi ja loi viimeisen silmäyksen kotiinsa.

- Mennäänkö? kysyi nainen hiljaa.

Linnea hymyili vaisusti noustessaan seisomaan. Istuminen oli jäykistänyt koko kropan niin, että hänen täytyi pinnistellä ollakseen vaikertamatta. Jalat painoivat kuin lyijy, kun hän raahautui kohti autoa, jossa iäkkäämpi sosiaalityöntekijä jo istui. Auton luona odotti myös äiti väännelleen käsiään onnettomana.

- Anteeksi, äiti kuiskasi kyyneltensä läpi.

Pettymys ja suru puristivat Linnean sydäntä hänen ohittaessaan äitinsä. Hän tiesi, ettei näkisi vanhempiaan pitkään aikaan. Niinpä hän kääntyi äitinsä puoleen ja halasi häntä tiukasti.

- Rakastan sua, hän sanoi.

Hän ei voinut olla vihainen äidilleen. Ei, vaikka vaihtelevat tunteet raastoivat hänen sieluaan vereslihalle. Hän sulki silmänsä, sillä hän ei halunnut nähdä äitiään tuollaisena kuin nyt. Satojen kilometrien päässä

ollessaan hän ei halunnut muistaa äitiään tyhjänä kuorena, mustelmille paiskottuna ja alistettuna zombiena.

Hän halusi nähdä mielessään äitinsä kasvot sellaisina kuin ne olivat hänen lapsuudessaan; hymyilevinä ja pehmeinä, vihreät silmät säihkyvinä rubiineina. Hän halusi muistaa tunteen, kun hän kietoi pienet sormensa äidin vaalean, lainehtivan tukan ympärille.

Äiti oli siro, kuin keijukainen. Hän oli pitkä ja kaunis. Sellaisena Linnea halusi nähdä hänet aina, kun he puhuisivat puhelimessa. Kun he joskus vielä tapaisivat.

2. Luku

Linnea puristi valkoista nahkaistuinta purren hampaansa yhteen. Audin takapenkki oli tilava ja ilmastointi puhalsi jääkylmää, mutta silti hän kylpi hiessä.

Myrskyvaaran pölyiset hiekkatiet olivat jääneet kauas taakse. Kilometri kilometriltä hän lähestyi uutta kotiaan. Kotia, joka tarjoaisi hänelle kokonaan uuden elämän.

Kaikki oli niin ristiriitaista. Isän uhkaavaa olemusta katsellessa ajatus lähdöstä oli valanut häneen toivoa, mutta nyt se tuntui kauhealta virheeltä. Hetken aikaa Linnea pystyi ymmärtämään äitiään. Hän pystyi käsittämään, miksei äiti kyennyt jättämään isää ja maatilaa lähteäkseen lastensa kanssa, vaan sopeutui osaansa. Nyt hän oli itse rohkeampi, hän todella jätti kaiken saadakseen itselleen tulevaisuuden.

Linnea sulki silmänsä. Ajatukset harhailivat omia polkujaan, ja vaikka hän yritti kahlita niitä, ne palasivat jatkuvasti hänen lapsuuteensa. Hänen muistoihinsa ja unelmiinsa. Hänen onnellisiin hetkiinsä. Hän oli tosiaan saanut elää todella hyvän ja turvallisen lapsuuden täynnä rakkautta ja leikkiä, pullollaan onnea ja turvallisuutta. Isä oli ollut ihana, äiti oli ollut aina läsnä. Kaikki oli ollut täydellistä hänen 14-vuotis syntymäpäiviinsä

asti, kunnes sinä kesänä isän alkoholinkäyttö oli riistäytynyt käsistä.

Syytä juomisen lisääntymiselle pystyi vain arvailemaan. Vaikuttiko siihen maaseudun näivettyminen ja taloudellisen tilanteen kiristyminen, vai mikä, mutta päivä päivältä löytyi tyhjiä pulloja yhä enemmän. Aluksi isä odotti lasten nukkumaanmenoaikaan, mutta lopulta hän otti ensimmäisen huikkansa jo aamupäivästä.

Kulunut kesä oli ollut poikkeuksellisen kuuma, todellinen intiaanikesä. Kevätjuhlapäivänä 16 vuotta täyttänyt Linnea oli tiennyt sulkeneensa vanhan koulunsa oven viimeisen kerran. Peruskoulun päättötodistus oli ollut erinomainen. Edessä oli ollut kokonainen pitkä ja vapaa kesä. Hän oli hyppinyt parhaiden ystäviensä kanssa kaulakkain koulun pihalla laulun raikuessa läpi hiljaisen kylänraitin. *Pitkä kuuma kesä, ja mä aion elää sen!* hän oli vannonut laulun sanoin koko teini-ikäisen uhmakkuudellaan. Kaikki oli tuntunut mahdolliselta.

Oli mahdotonta uskoa, kuinka nopeasti kaikki muuttui. Puoli vuotta sitten äiti oli vahingossa lipsauttanut jotain miehestään puolitutulle myyjälle, ja tietenkin tällä oli herännyt huoli lasten turvallisuudesta. Hän oli ilmaissut pelkonsa lähimmän kaupungin lastensuojeluun, ja sosiaalityöntekijät olivat tavanneet heitä muutama kerran. Kulissit olivat pysyneet pystyssä, sillä kaikki paha tapahtui vanhempien välillä isän ollessa humalassa, enimmäkseen piilossa lasten katseilta.

Linnea oli sentään saanut tukihenkilön, jota hän oli tavannut säännöllisesti. Hiljalleen vyyhti oli alkanut selvitä. Saija-nimisen, nuorehkon sosionomin kanssa keskustellessaan hän oli alkanut ymmärtää, että isän ongelmat tulisivat johtamaan lasten sijoitukseen jossakin vaiheessa. Hän oli huolestunut omasta tulevaisuudestaan, joten hänen oli täytynyt tehdä suunnitelmia elämäänsä varten. Hän oli päättänyt lähteä kauas pois.

Mitä pidemmälle kesä oli edennyt, sen levottomammaksi Linnean mieli oli käynyt. Isän juomisesta oli tullut jokapäiväistä ja tunnelma vanhempien välillä oli kiristynyt entisestään. Äiti oli enää tyhjä kuori, hänen silmistään oli hävinnyt tuike.

Äidillä oli ollut riittävästi huolta omassa itsessään, joten hän ei ollut kyennyt huolehtimaan lapsistaan. Linnea oli ottanut kasvattajan paikan 12-vuotiaan pikkusarensa elämässä, ja samalla hän oli yrittänyt järjestellä omia jatko-opintojaan.

Kouluverkkoja oli supistettu koko Suomessa, ja se oli näkynyt myös Myrskyvaarassa. Kylässä oli enää yksi yhdistetty rakennus, johon oli mahdutettu sekä ylä-, että ala-aste. Lukio oli lakkautettu kaksi vuotta aikaisemmin, sillä valtuustossa oli päätetty, ettei koko ajan pienenevän sukupolven vuoksi ollut kannattavaa ylläpitää kokonaista lukiorakennusta.

Linnea oli pienestä asti haaveillut psykologin ammattista. Saavuttaakseen unelmansa hänen olisi suoritettava ensin ylioppilastutkinto.

Saija oli saanut Linnean ymmärtämään, että isän alkoholisoituminen ja perheen vaiettu salaisuus tarkoittaisi sitä, että hänen olisi muutettava pois vanhempiensa luota joka tapauksessa. Niinpä Linnea oli tehnyt ratkaisevan askeleen ja päättänyt hakea lukioon johonkin kylään kauas kaikesta pahasta.

Linnealla oli vielä koko elämä edessään. Hän oli tutkinut Saijan kanssa eri kaupunkien lukioita kerta toisensa jälkeen. Koulun painotus aiheutti päänvaivaa. Hän oli taitava piirtämään ja maalaamaan, joten ensin hän oli harkinnut taidelukiota, mutta psykologia oli hänen kutsumuksensa, joten järjellä ajateltuna sijainti oli yksi tärkeimmistä kriteereistä jatko-opintojen kannalta. He olivat löytäneet hyvämaineisen lukion Viherlahdesta, keskikokoisesta kaupungista Etelä-Suomessa, noin kolmen tunnin ajomatkan päässä Myrskyvaarasta. Viherlahti sijaitsi vain 60 kilometrin päässä Helsingistä, joten Linnean olisi helppo halutessaan jatkaa pääkaupunkiseudulle yliopistoon lukion jälkeen. Hän haki kouluun, ja loistavan keskiarvonsa ansiosta pääsi sinne leikkien.

Linnea oli turvautunut Saijaan kaikessa viime viikkojen aikana. Saija oli ollut mukana, kun hän oli esittänyt sosiaalityöntekijälleen toiveen päästä avohuollon sijoitukseen Viherlahteen nuorisokotiin. Hänen toivettaan oli kuunneltu, ja asia oli luvattu järjestää, kunhan se sopisi myös hänen vanhemmilleen. No, asiat olivat menneet niin kuin ne nyt menivät, ja suunniteltu avohuollon

sijoitus muuttui hetkessä kiireelliseksi sijoitukseksi, johon vanhempien mielipidettä ei enää kysely. Saija oli luvannut lähteä mukaan, kun sosiaalityöntekijä veisi Linnean Viherlahteen.

Aikaisemmasta suunnitelmasta poiketen nuorisokoti vaihtuisi kuitenkin perhesijoitukseen, sillä vaikka teini-ikäisille ei yleensä ollut perheitä tarjolla, oli yksi perhe nimenomaan esittänyt toiveensa ottaa luokseen yli 16-vuotiaan nuoren. Perheeseen pääseminen oli Linnealle helpotus, koska hän ei ollut lainkaan varma pärjäämisestään nuorisokodissa. Muutos tulisi kuitenkin olemaan iso, ja se tuntui musertavalta.

Linnea oli vain 16-vuotias, kun hän joutui jättämään kotikaupunkinsa oman tulevaisuutensa vuoksi.

Oliko se sitten sattumaa vai kohtaloa, että hän päätyi saman katon alle 14-vuotiaan, selektiivisestä mutismista kärsivän Peetun kanssa, mutta hänen saapumisensa muutti pojan koko elämän.

Ehkä tänä vuonna olet minun on riipaiseva kasvutarina kahdesta hyvin eri lähtökohdista olevasta nuoresta, jotka varttuvat aikuisiksi yhdessä. Se on rujo ja paljas, mutta myös herkkä ja romanttinen.

Se vie lukijansa matkalle läpi nuoren aikuisuuden kipujen ja unelmien.

